

Spm. nr. S 2197

Til kirkeministeren (27/2 03) af:

Naser Khader (RV):

»Er ministeren bekendt med, at Islamisk Kultur Center i Brønshøj afviser at anerkende skilsmisser udstedt af danske domstole/statsamter, og har ministeren tænkt sig at gribe ind i denne praksis?«

Begrundelse

Flere muslimske kvinder, der har fået tilkendt skilsmisse i det danske retssystem, henvender sig til Islamisk Kultur Center i Brønshøj for at få en islamisk godkendelse af skilsmissen. Dette har Islamisk Kultur Center imidlertid nægtet i flere tilfælde med henvisning til den såkaldte Sharia-lovgivning, hvis den tidligere ægtemand ikke vil anerkende skilsmissen. Ifølge Islamisk Kultur Center kræver Sharia-lovgivningen den tidligere ægtemands godkendelse som en nødvendig betingelse for godkendelse.

Den islamiske godkendelse er væsentlig for kvinderne, hvis de senere ønsker at gifte sig igen eller bosætte sig i et muslimsk land. Vedrørende sidstnævnte kan kvinder bl.a. risikere at miste forældreretten over deres børn.

Svar (6/3 03)

Kirkeministeren (Tove Fergo):

I medfør af ægteskabslovens § 16, stk. 1, nr. 3, har Kirkeministeriet bemyndiget imamer ved flere herværende muslimske menigheder, herunder Islamic Cultural Center, København, til at foretage ægtevielser med borgerlig gyldighed. Som vielsesforrettere er de pågældende imamer forpligtede til at overholde de regler, der er fastsat i lovgivningen om foretagelse af vielse. Ministeriet vil kunne tilbagekalde vielsesbemyndigelsen, såfremt reglerne ikke overholdes. Derimod har ministeriet ikke indseende med, hvilken holdning imamer har med hensyn til danske skilsmisedomme og skilsmissebevillinger. Dette er et religiøst og ikke et retligt spørgsmål, som jeg derfor ikke kan tage stilling til.

Spm. nr. S 2227

Til videnskabsministeren (28/2 03) af:

Naser Khader (RV):

»Kan ministeren redegøre for, om ministeren er enig i konklusionerne i den nyligt udgivne rapport fra Socialforskningsinstituttet vedrørende ghettodannelser i Danmark, og hvordan ministeren opfatter lødigheden af og den videnskabelige dokumentation og metode i rapporten?«

Svar (11/3 03)

Videnskabsministeren (Helge Sander):

I den første del af spørgsmålet bliver jeg bedt om at redegøre for hvorvidt jeg er enig i konklusionerne i rapporten »Mange veje til integration – resultater og perspektiver fra Socialforskningsinstituttets forskning om etniske minoriteter«, Socialforskningsinstituttet, februar 2003.

Efter min opfattelse er det ikke min opgave at vurdere konklusionerne i et bestemt forskningsprodukt. Tværtimod ser jeg det som én af mine fornemste opgaver at sikre bedst mulige vilkår for uafhængig forskning. Den forskning, der foregår blandt andet på universiteter og sektorforskningsinstitutioner, bør udføres på baggrund af anerkendte, videnskabelige kriterier, og ikke fordi der er et krav om bestemte konklusioner.

Jeg vil samtidig gerne henvise til den udtalelse, som jeg har fået i sagen fra Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Integrationsministeriet har bidraget med følgende bemærkninger:

»Integrationsministeriet har forstået, at formålet med Socialforskningsinstituttets (SFI) rapport »Mange veje til integration« var at lave en let læst sammenfatning over SFI's forskning på integrationsområdet, og at rapporten ikke indeholder nye undersøgelser.

I rapporten henvises der til, at der forskningsmæssigt ikke er konsensus om, hvad ghettodannelse betyder for integration – »hvad (ghettodannelsen) betyder for integrationen, opbygning af tilhørsforhold og indslusning i forskellige områder af samfundet, er fortsat til diskussion« (se side 22).

Der sættes således ikke spørgsmålstejn ved, at der er massive problemer i visse boligområder, men der henvises alene til, at man i forskningen ikke har kunnet påvise, at børn der vokser op i socialt belastede boligområder automa-